

24.09.2010

In memoriam, Antun (Tonko) Cvitanić 16.05.1920 – 22.09.2010

Moj otac. Dobar čovjek. Prije svega, dobar čovjek. Da, naravno, izuzetno dobar znanstvenik, profesor, suprug, otac, nono, Ali prije svega dobar čovjek. Umjeren, nenametljiv, samozatajan, usprkos superiornom intelektu i marljivosti. Istinski nezainteresiran da li će ga ikada izabrati za člana akademije (a nikad nisu), ili mu dati nagradu za životno djelo (a to jesu, 2003-e godine). Ne zanesen ideologijama bilo koje orijentacije. Hrvat u srcu, ali nikad s omalažavanjem drugih nacionalnosti. Bio u partizanima, ali nikad član komunističke partije. Ponosan da je bio dugo godina jedini ne-partijac profesor Splitskog Pravnog Fakulteta. Zafrkavan od mog brata i mene (a uvijek smo ga zafrkavali, s ljubavlju), da mu je to uspjelo ne zbog principjelnosti, nego zato što je bio dobar sa svima. Rodjen u sjeni prvog svjetskog rata, proveo mladost u sjeni drugog, naučen da kroz život ide oprezno, da političke ambicije mogu biti opasne, našao ispunjenje posvetivši se znanstvenom radu i obitelji. I svakodnevnim šetnjama po Marjanu.

Mog oca životno djelo, službeno: preveo (sa latinskog) i analizirao pravne statute srednjovjekovnih dalmatinskih gradova, statute koji čine značajan dio hrvatske kulturne baštine. Životno djelo, neslužbeno: mnogobrojni studenti, prijatelji, dva brata, pedeset godina braka sa mojom majkom, dvoje djece, četiri unuka/unuke, nevjeste, I svi jako bliski.

Moj otac, primjer kojemu nije bilo važno biti primjer. Ljut kad bi ga se hvalilo pred drugima. E pa, tata, ljuti se, ali ja moram uzviknuti svima koji su voljni čuti: u čast tvog života, ne izuzetnog po slavi, novcu ili visokim položajima, nego izuzetnog u svojoj nenametljivosti, a ipak toliko pozitivnim doprinosima!

U tvoju čast, tata.